

Enkrat igralka, dvakrat igralka

MATEJ BOGATAJ

Jean-Marie Chevret:
V drugo gre rado
režija Dušan Mlakar
Mestno gledališče ljubljansko
premiera 18. 1.

gledališka bulvarika

Chevretova komedija, bil je ladijski animator, pianist in umetniški direktor ladijskega gledališča, preden je začel pisati uspešnice, se dosledno ogiba obeh skrajnih leg bulvarke, vulgarke in feydeaujevskega situacijskega vrtiljaka, njena varna umeščenost v sredino je samo še ena od njenih koketnosti s pravšnjostjo in sprejemljivostjo. Gre namreč za par na pragu tretjega življenjskega obdobja, on je že upokojen in napol med rožicami na podeželju, ona pa ujame za rep še zadnjo priložnost in zašpili svojo prekinjeno igralsko kariero. Nadvse uspešno, jasno, vendar mora svoje uspehe pred njim skrivati, v sodelovanju s svakinjo in podnajemnico, ker naj ji ne bi dopuščal svobode in kreativnosti. Ravno neradikalnost in dejstvo, da trka na vsa vrata, delajo to besedilo

tudi benigno in stanjšano, razvodeneno in neškodljivo, čeprav ne manjka ritmično posutih humorih, vendar kot da nekako udušenih replik.

To benigno babjo zaroto v prevodu Suzane Koncut jemlje režija Dušana Mlakarja nadvse zares in zaupljivo, izogiba se vsakršnim prekoračenjem in drastičnosti, zdi se, da se najbolj pokaže ravno v rahlem potujevanju protagonistke, pa v uspešnih in zabavnih mizanscenskih konfrontacijah njih proti njemu, vedoče večine proti nevednemu. Predstava je podložena s prepoznavno šansonjersko štimungo, ki dogajanje geografsko locira, in postavljena v do podrobnosti izdelano in opremljeno, svetlo, zračno in funkcionalno stanovanje s silhueto Pariza na horizontu, scenografka je Sanja Jurca Avci, kostumografka Svetlana Visintin poskrbi za pogosta preoblačenja teh srednjeslojcev. Najbolj izstopajoča v uprizoritvi je tako igra, natančneje, Jožica Avbelj kot Odile, tudi režijsko privilegirana in podčrtana; ona je poganjalec dogajanja, kot nekdanja in zdaj spet igralka prinese za stopnjo višjo

artikulacijo, tudi gibalno, kar Avbljeva odigra z delnim, komaj nakazanim distanciranjem od vloge, s hladnostjo, preračunljivostjo in spuščnim, pa do konca obvladanim glasom, ki smo ga pri njej že videli, recimo v Zmagoslavju ljubezni, spremljanim z do konca obvladano in nadzorovano

mimiko; v igranju svojega drugega debija, v igri v igri, je strta in na robu brezčutnosti, hkrati pa je cel zaključni prizor prepričljiv in zaresen citat tistega, kar smo recimo gostujočega francoskega uprizarjanja klasike videli pri nas. Preostali jo polno podpirajo, dovolj suvereno, čeprav še ne brez zatikanja; Slavko Cerjak kot na koncu, pravzaprav že ves čas nadvse razumevajoči mož, Judita Zidar kot svakinja in sestra, ki očitno drži pravo mero s pijačo, namreč ves čas doliva, pa se ji nič več ne pozna, Tanja Dimitrijevska kot podnajemnica, študentka igre, ki polno zajame predvsem svoj uvodni, predstavitveni nastop. Končni izplen ni slab in nam potem za nazaj postane žal, da komediografu ne brizgne kam višje.